

Paniek

Mijn ouders hadden me er altijd op gewezen dat in de wildernis alleen diegene overleeft die sterk, snel en waakzaam is. Maar toen was ik nog veel jonger en vaak niet voorzichtig genoeg. Toen raasde het bloed nog heet door mijn aders wanneer ik een muis door het dennenbos achtervolgde. Ik zag niets behalve dat kleine, bruine ongedierte dat vlak voor me tussen afgevalen droge takken, gras en dennenappels wegglipte. Een sprong, een haal met mijn poot en ik had hem beet, mijn eerste zelf gevangen ontbijt!

Carag, opgelet! Niet bewegen! Ik hoorde mijn vader zo luid brullen in mijn kop dat ik meteen verbijsterd bleef staan.

Ik wilde me omdraaien, hem een vragende blik toewerpen, maar gelukkig deed ik dat niet.

Er was nog iemand die het op die muis had gemunt. Pas op dat moment, terwijl de jachtkoorts in mij wegebde, hoorde ik een ratelend geluid en zag minder dan een pootlengte van me vandaan een bruingeel geschubde ratelslang. Als Xamber me niet had gewaarschuwd, was ik er recht op afgestevend.

Het was een mannetje. Zijn kop stond geprikkeld overeind

en de punt van zijn staart trilde en ratelde vervaarlijk. Hij straalde een en al irritatie uit. Hij was zo vreselijk dichtbij dat zijn reptielengeur in mijn neusgaten priemde. Zou ik zo meteen sterven? Zou het pijn doen?

Niet bewegen! herhaalde mijn vader. Ik kon zijn angst voelen. *Dan gaat hij er misschien wel vandoor.*

Maar de ratelslang was niet van plan te vertrekken. Blijkbaar had hij besloten dat ik hem vijandig gezind was, hoewel ik in werkelijkheid maar één ding wilde: hier zo snel mogelijk weggkomen! Half verlamd van angst zag ik hoe zijn gespierde lichaam samentrok, hoe hij zich voorbereidde op de aanval.

Ook mijn vader zag het. *Snel, naar achteren!* riep hij voor hij zich afzette. In een mum van tijd stond zijn lenige, kaneelekleurige lichaam naast me en op hetzelfde moment haalde hij uit met zijn voorpoot. Terwijl ik achteruitsprong, werd de ratelslang door mijn vaders slag woedend kronkelend de lucht in geslingerd en hij landde in een jeneverstruik een eindje van ons vandaan. Voorzichtig slopen we weg.

Dank je wel, zei ik bevend. Ik kon nauwelijks bevatten dat we allebei nog leefden. *Hij heeft je toch niet gebeten, hè, papa?*

Nee, alles is oké. Xamber boog zich over me heen en likte over mijn kop. Heel even vlijde ik me tegen hem aan en voelde me heerlijk geborgen.

Je zag die slang niet omdat je ... begon hij streng. Ik liet mijn oren en snorharen hangen, want nu kwam de uitbrander die ik had verdiend.

Maar mijn vader maakte zijn zin niet af. In plaats daarvan

kromp hij ineen, draaide zijn kop en bukte zich. *Nou, geweldig, deze keer hebben we allebei niet opgelet!*

Eerst begreep ik niet wat hij bedoelde, maar al snel ving mijn oren ver hoeftgetrappel en stemgeluiden op. Ik voelde hoe mijn haren overeind gingen staan. We waren afgeleid door die ratelslang, waardoor we niet hadden gemerkt dat er indringers in de buurt waren! Er liep een weg door ons territorium

waar nu en dan mensen op paarden langskwamen. Als klein katje had ik lang gedacht dat een paard met ruiter één groot wezen met vier benen en twee armen was. Waarom zou zoiets ook niet kunnen bestaan? Maar zo naïef was ik al lang niet meer.

Ik denk dat het er zes of zeven zijn. Wegwezen hier! fluisterde mijn vader me in het oor. Hij bukte zich en begon ongelooflijk behoedzaam zijn stille sluiptocht door het kreupelhout. Zijn poten maakten geen enkel geluid op de droge, warme zandgrond. Ik wist dat hij niet gezien wilde worden door de mensen. En dat was ook nog nooit gebeurd, tenminste niet in zijn poemagedaante. Ik had al een paar keer geprobeerd te weten te komen of hem dat

in zijn mensengedaante wel ooit was overkomen. Maar dat gespreksonderwerp meed hij net zozeer als een ritje op een stekelvarken.

Instinctmatig veranderden we van richting, zodat de wind onze geur van ons weg droeg ... Alleen jammer dat we te laat op dat idee waren gekomen. De paarden hadden ons geroken en ik hoorde hoe ze angstig begonnen te snuiven en huiverend inhielden. Ik hoopte maar dat dit niet voor problemen zou zorgen en voelde een lichte spanning door mijn lichaam gaan. Niet alleen slangen, ook mensen waren beangstigend, hoewel zij tenminste niet beten.

Ik strekte mijn hals om een glimp van de mensen en hun paarden op te vangen, maar mijn vader wierp me vanuit zijn ooghoeken een afkeurende blik toe.

‘Rustig, Shanti,’ hoorde ik een van de mensen zeggen. Het was een jonge vrouw. Met een kaarsrechte rug zat ze in het zadel en hield de leren dingen die aan de muil van het paard hingen in haar handen geklemd. Waarschijnlijk probeerde ze haar bruine merrie, die hevig trappelde en zenuwachtig met haar ogen rolde, onder controle te krijgen.

‘Ben, wat gebeurt er? Zijn er wolven in de buurt?’ riep iemand anders van de groep. De vacht van zijn paard had de kleur van vijf dagen oude sneeuw.

‘Dat zou kunnen. Of poema’s, of misschien een grizzly.’ Een bebaarde man op een donkerbruin paard stond op de uitkijk, maar ik was er zeker van dat hij ons niet in het oog zou krijgen. En dat was maar goed ook, want hij droeg een gebogen houten stang – een boog, zoals mijn vader me eens had uitgelegd. De man had ook een koker met pijlen op zijn rug. Had hij die no-

dig voor de jacht? Dat snapte ik, want met hun belachelijk kleine tanden konden mensen onmogelijk hun prooi verscheuren.

Vooruit, je gedraagt je alsof je poten aan de grond zijn vastgevroren! klaagde mijn vader.

Oké, zei ik gehoorzaam en ik draaide me om. Tenslotte had hij zojuist mijn leven gered. Het zou ondankbaar zijn om hem nu tegen te spreken en zijn commando's niet blindelings te volgen.

Maar een schrill gehinnik en een schreeuw deden me aarzelen. De merrie van de jonge vrouw steigerde en stoof ervandoor. Stuurloos en volledig in paniek galoppeerde ze over een zandpad dat wapiti's normaal gezien gebruikten en dat vol boomwortels zat. Uilenpoep, dat zag er gevaarlijk uit! Toen de merrie over een van de wortels struikelde, kon de ruiter zich niet langer vasthouden, viel uit het zadel en bleef kreunend op de grond liggen.

O nee, dat is onze schuld! In mijn buik woelde een dof en donker gevoel. *We moeten die mensen helpen!*

Goede grap. Hoe stel je je dat dan voor? vroeg mijn vader. Hij klonk ongerust. Ik voelde dat ook hij niet had gewild dat dit gebeurd was. *Als we dichterbij komen, raken ook de andere paarden in paniek.*

Maar ik had een idee. De jonge vrouw kon ik niet helpen, daarin had mijn vader gelijk. Maar als ik snel was, kon ik misschien op z'n minst verhinderen dat de merrie op dat smalle en oneffen pad haar poot zou breken. Zonder aarzelen rende ik er met grote sprongen naartoe. Ik wist dat het pad

wat verderop een bocht maakte en wilde proberen de merrie op te vangen en terug naar de mensen te drijven. Zodra ze me zag, zou ze vast omkeren. Of zou het haar van pure angst allemaal niet uitmaken?

Op dat moment merkte ik tot mijn grote ontzetting dat iemand me had gezien, en nog wel de man met de boog en de pijlen. Hij riep iets en bracht zijn paard in galop. Dacht hij misschien dat ik van plan was om die angstige viervoeter op te vreten? Dat zou ik nooit doen. Ik kon me zelfs niet voorstellen hoe paard smaakte!

Al galopperend spande de man zijn boog, een zonnestraal glansde op de metalen punt van de pijl. Bij die aanblik stond ik even op het punt rechtsomkeert te maken. Heel even maar, want ik moest goedmaken wat we hadden veroorzaakt! Als ik doorliep, zou het me lukken om de bruine merrie de pas af te snijden. Gelukkig was de gewapende ruiter intussen uit het zicht verdwenen.

Paarden zijn verschrikkelijk snel. Ik was buiten adem toen ik eindelijk aankwam op de plek waar ik zijn wilde. Toen de merrie me in het oog kreeg, een grote roofkat gehurkt midden op het pad, bleef ze bevend staan met haar poten in de grond geplant. Plots draaide ze zich om en rende met wapperende manen terug in de richting vanwaar ze gekomen was. Daar konden de mensen haar weer opvangen.

Voor ik in de struiken kon wegduiken, stond ik recht tegenover de gewapende ruiter. Waar kwam die zo plotseling vandaan? Donder en bliksem, hij kende de omgeving ook en had dezelfde weg genomen als ik met dezelfde bedoeling, namelijk de merrie de pas af te snijden.

We stonden pal tegenover elkaar en keken elkaar in de ogen,

terwijl de punt van de pijl op mijn hart gericht was. Het leek een eeuwigheid te duren. Ik bewoog geen spier en hoorde mijn nog ongedeerde hart bonzen.

Zou de bebaarde man me doodschieten? Zou hij, net als de ratelslang, denken dat ik hem wilde aanvallen? Ik hoopte maar dat mijn vader niet zou proberen voor mij in de bres te springen. Hij mocht deze mensen niet doden! Bij de gedachte alleen al begon ik instinctief te blazen. O nee, ik had geblazen, hij zou denken dat ik hem vijandig gezind was!

‘Ben? Is alles in orde?’ brulde iemand uit de verte.

‘Het is een poema, een jong mannetje, geloof ik!’ riep de bebaarde man terug en hij liet zijn boog zakken. ‘Nog wat nat achter de oren, zo te zien. Het is beter dat jullie daar blijven. Ik probeer hem te verdrijven.’

Pardon? Mijn oren waren toch niet nat? Het had immers niet geregend. En me verdrijven was niet nodig, ik wilde sowieso weg!

Beledigd draaide ik me om en toonde die kerel mijn achterste. Toen rende ik ervandoor, zo snel mijn poten me konden dragen.

Op weg naar mijn vader hoorde ik een vreemd, ronkend geluid dat steeds dichterbij kwam. En even later was ik het die in paniek raakte. Boven mij zweefde een soort reuzenlibel, die ongelofelijk veel lawaai maakte.

Wat is dat? Is het gevaarlijk? Blazend en met platte oren zocht ik een vluchtweg en groef mijn klauwen in de grond.

Nee, in dit geval niet. Het is een helikopter die de vrouw ophaalt, antwoordde mijn vader en hij duwde me naar het struikgewas om er dekking te zoeken, zodat we van bovenaf niet ge-

zien zouden worden. *Kennelijk heeft ze haar been gebroken.*

Opnieuw werd mijn keel dichtgeknepen door schuldgevoelens. *Dat wilde ik niet!*

Weet ik toch. Maak je maar geen zorgen. Mensen zijn toch achterbaks en gemeen. Mijn vader klonk bitter. *Vanuit zo'n helikopter heeft iemand ooit eens geprobeerd me te verwonden, misschien zelfs te doden. Hoewel ik hem niets had gedaan, ik was gewoon aan het jagen.*

Geschokt keek ik hem aan. Ik wist niet of ik hem mocht geloven. Die man daarstraks ... hij was niet van plan geweest me iets aan te doen. Eigenlijk was hij best aardig. Maar misschien bestonden er ook mensen die anders waren.

We konden niet vluchten zonder gezien te worden. Daarom verstopten we ons onder een overhangende rots en hoopten dat al die mensen zo snel mogelijk zouden verdwijnen. Het vreselijke, klapperende geluid leek eindeloos te duren en ik was nog helemaal in de war door alles wat er was gebeurd.

Luister, ik vertel je een verhaal, zei mijn vader. Hij lag dicht tegen me aan en verwarmde me met zijn lichaam om me te bedaren. *Je wilde graag weten of me al ooit een mens in mijn andere gedaante heeft gezien, niet?*

Ja, zei ik terwijl ik zenuwachtig om me heen keek.

Het was in het noordwesten, in het territorium van mijn familie, vertelde Xamber. *Ik had het gerucht opgevangen dat er een eind daarvandaan een poemawoodwalkster leefde en ik wilde haar heel graag ontmoeten. Dus ging ik op weg naar haar.*

Dat woodwalkermeisje, dat was mama, toch? Het was hem gelukt om me nieuwsgierig te maken. Mijn haren gingen langzaam weer liggen.

Precies. Ik ging ervan uit dat zij me vast ook graag eens als mens wilde zien. Alleen was ik niet meer zo getraind in transformeren. Dus oefende ik onderweg naar haar en veranderde steeds weer van gedaante. Een keer stond ik net op de oever van de rivier. Omdat ik daar nu eenmaal was, probeerde ik met mijn handen een vis te vangen.

En toen? vroeg ik gespannen.

Mijn vader rolde met zijn ogen, wat er in zijn poemagedaante grappig uitzag. Jammer genoeg kwam er net op dat moment een rubberboot aangevaren met een hele groep mensen. Waarschijnlijk omdat ik geen kleren aanhad, begonnen ze allemaal naar me te staren en te roepen en naar me te wijzen. Het was vreselijk!

O jee! Echt lachen kon ik in mijn poemagestalte helaas niet, enkel geamuseerd snuiven.

En stel je voor, je moeder was al in de buurt. Vanuit het wilgenbos had ze alles gezien! En kennelijk vond ze mij net zo leuk als ik haar. Mijn vader leek verlegen. De volgende zomer werd Mia geboren, en daarna kwam jij.

Boven ons ebde het geratel weg. De reuzenlibel verdween met de gewonde vrouw. Ook de geur van haar paard was er niet meer.

Beschermd door de schemering keerden Xamber en ik terug naar Mia en mijn moeder.

Vandaag ken ik de mensen beter dan toen, maar ik weet nog steeds niet of ze goed of slecht zijn. Goed én slecht, zo lijkt het. Tenslotte zijn woodwalkers ook niet alleen maar aardig, zoals die ene poemawoodwalker over wie ik onlangs had vernomen dat hij nu ook een zwarte helikopter in zijn vloot had.

Ik had lang geprobeerd de puzzelstukjes in elkaar te passen en te weten te komen waarom iemand ooit vanuit de lucht op mijn vader had geschoten. Ik vermoed dat mijn vader toen buiten het gebied van het Nationaal Park onderweg was en dat hij tijdens zijn jacht een boerderij naderde. Het was nog steeds toegestaan om op poema's te schieten als ze een gevaar vormden voor woonwijken of boerderijdieren. En dat was precies waartegen Andrew Milling streed. Eigenlijk had ik hem daar graag bij geholpen. Maar ik kon niet aanvaarden dat hij tegelijk belust was op wraak en de mensen schade wilde berokkenen, zonder iemand of iets te ontzien. Zou hij nog een keer proberen me te doden omdat ik zijn plannen dwarsboomde?

Waar denk je aan? vroeg mijn beste vriendin Holly toen we in onze boomhut wat zaten te chillen. Ze stak haar kop half in een van mijn pelzige oren. Wow, wat weergalmt het hier!

Ik dacht aan mijn vader en, tussen haakjes, dat kietelt. Ik schudde mijn kop om haar van me weg te slingeren. Maar ze had intussen al veel bijgeleerd en klemde zich met haar pootjes vast. Au! Wat deed ze nu? Stak ze haar kop nog dieper in mijn oor?

Wist je al dat je oorsmeer hebt? vroeg ze gefascineerd.

Ja, dat wist ik, terreurhoortje! Ik groef mijn klauwen in de planken van het terras van de boomhut.

Komen je ouders eigenlijk naar de bezoekdag? vroeg Brandon terwijl hij met zijn hoeven schraapte. Na een aantal vergeefse pogingen had hij het opgegeven om iets eetbaars op het grasland te vinden. In plaats daarvan ramde hij nu met zijn hoofd tegen een leren zak, die met zand was gevuld en die we aan de rand van de weide voor hem hadden opgehangen.

Hij bedoelde mijn echte ouders, niet mijn pleeggezin. Bij de

gedachte aan hoe mijn vader had gereageerd toen ik ervoor gekozen had onder de mensen te leven, kromp mijn hart ineen. *Ik denk niet dat ze zullen komen. Ze zijn niet in de wolken dat ik naar Clearwater High ga.*

Mijn ouders zullen er wel zijn, deelde Brandon mee.

Holly liet mijn oor los. Ik hield op de planken met mijn klauwen te bewerken. Allebei staarden we onze vriend verbluft aan. Brandons ouders hadden tot nu toe – volgens het motto ‘wat zullen de burens daarvan denken!’ – stevast verdrongen dat ze woodwalkers waren omdat ze hun tweede gedaante als bizon vreselijk lelijk vonden.

En toch kwamen ze naar de ouderdag! Nou, dat kon wel eens interessant worden!

Waar hebben ze een afspraak? Bij de groep van de ingewijden of bij diegenen die het niet weten? vroeg ik nieuwsgierig.

De meeste ouders waren op de hoogte, maar er waren er die niet wisten dat woodwalkers bestonden en waarom Clearwater High zo'n bijzondere school was. En dat kon maar beter zo blijven.

Ik zuchtte binnensmonds.

Eigenlijk wilden ze een afspraak bij de onwetenden, maar mevrouw

Clearwater heeft hen overgehaald om zich aan te sluiten bij de groep van de woodwalkerouders.

O, was het enige wat ik wist te zeggen. En denk je dat ze voor de gelegenheid een keer van gedaante zullen verwisselen?

Never ever! Heftiger dan anders ramde Brandon zijn gehoornde schedel tegen de bokszak. De spar waaraan we hem hadden opgehangen, trilde.

Mijn nieuwe ouders willen ook graag even komen kijken, zei Holly zielsgelukkig. Het was nog maar heel kort geleden dat de Silvers, een aardig echtpaar, haar hadden geadopteerd. Sindsdien kreeg ze regelmatig voedselpakketjes toegestuurd en maakte ze weekenduitstappen die zelfs Jeffrey, de wolvenjongen die niets liever wilde dan de leider van zijn roedel te zijn, nijdig maakten. En het ging niet om een rondleiding in een worstenfabriek, maar het waren uitstapjes van een heel andere orde, zoals een rit met een sneeuwmobiel of gaan klimmen in de Grand Tetons.

Ik heb hun natuurlijk alleen maar de datum gegeven van de dag waarop de onwetende ouders ingepland staan, ging Holly verder terwijl ze goedgehumeurd aan mijn nekvel bleef plukken. *Ze mogen niet weten wat we zijn, dus wees alsjeblieft aardig en gedraag je als ze komen, oké?*

Vanzelfsprekend, antwoordde Brandon plechtig. Hij liet zijn kop zakken, nam opnieuw een aanloop en ramde met zijn hoorns tegen de bokszak om die goed te laten voelen wie de baas was.

